CİLT II
No. 33
25-3-1943

AFACAN

7 1/2 KURUŞ

Her hafta Perşembe Günleri çıkar

— 7 —

(Geçen sayıdan devam)

Ada, adamın söz vereceğini düşündü, bıçağını biraz çekti. Fakat kendisi onun istediği sözü veremiyordu.

— Buna karışmazsın, dedi. Ben istediğimi düşünürüm, istediğimi düşünmem. Siz ne katı yürekli insanlarsınız! Beni burada gün görmez padişahın kızı gibi dört duvar arasına kapadığınız yetişmiyor mu? Ben de herkes gibi yaşıyamaz mıyım? Beni elinizde esir tutuyorsunuz, hiç olmazsa düşünceme karışmayın...

Hintli, kama çenesinin altından biraz uzaklaşınca yine horozlanmış, gözleri korkunç bir bakış almıştı:

— Biz böyle katı yürekli insanlarızdır işte, dedi. Unutma ki, beni burada öldürsen bile, yine ölümden kurtulamıyacaksın. Beni senin öldürdüğünü anlıyacaklar ve seni de öldürecekler. Üstelik, içerdeki adamı da yakalayıp öldürecekler. Halbuki, bana söz verirsen onu kurtaracaksın, sen de kurtulacaksın.. Hadi söz ver...

Genç kız, Tremal Naik'i kurtarmak için Hintlinin istediği sözü vermek zorunda olduğunu anlamıştı. Kekeliyerek, ve kendini zorlıyarak:

— Peki, dedi... Artık.. o adamı.. düşünmiyeceğim... Söz.. veriyorum...

O zaman, dönek adam, arsız arsız bir kahkaha attı ve:

— Hah hah! dedi. Sen bana o adamı bir daha aklından geçirmiyeceğine söz verdin amma, ben sana onun buradan sağ salim çıkacağına dair henüz söz vermiş bulunmıyorum. Ve bu sözü de vermiyeceğim! Çünkü o bir kere suç işlemiş ve cezaya çarpılmıştır. Bu cezayı değiştirmek benim elimde değildir. Tanrılar böyle istiyor: o yabancı ölecek!

Ada bunu işidince renkten renge girdi: önce öfkelendi, sonra korkudan sapsarı kesildi ve titremeğe başladı. Sahiden, Hintli, Tremal Naik'i serbest bırakacağını söylemiş, fakat buna dair söz vermemişti. Sadece «Söz vereceğm» demişti.

Genç kız, yeniden kamasını çekip Suyodana'nın üzerine atılacaktı.

Fakat, tam bu sırada, Hintli, koynundan çıkardığı altın bir düdüğü ağzına götürdü ve hızlı hızlı çaldı.

Düdük sesinin işitilmesi ile yanıbaşlarında başka bir Hintlinin belirmesi bir oldu. Bu yeni gelen, ötekinin karşısında elpençe divan durmuş:

— İşte geldim ey Ganj ırmağının kutsal sularının oğlu! diyordu.

Suyodana ona şu emri verdi:

— Bana bak, Karna! Al şu kızı, götür bir yere kapat ve başında bekle. Sakın bir yere kaçmasın!

Karna dediği Hintli, yerlere kadar eğilerek selâm verdi ve:

— Baş üstüne, efendim! dedi. Merak etmeyin.

— Sonra, adamlarımızın en iyilerinden elli kişi seç, onları da tapınağın dört bir yanına diz. İçerdeki yabancı kaçacak olursa yakalasınlar.

— Tapınakta bir yabancı mı var?

— Evet. Tremal Naik adında ve «Kara orman avcısı» lâkabında biri var. Buraya girenin çıkamıyacağını ve ancak canının çıkacağını bilmiyormuş. Bunu ona öğreteceğiz. Hadi git ve tam gece yarısında burada bulun.

Karna adındaki Hintli, Ada'yı yakaladığı gibi kucağına aldı ve Tapınağın karanlık yollarına doğru uzaklaştı.

O gözden kaybolunca, Suyodana yahut «Ganjın oğlu» durdu, ayak seslerinin kesilmesini bekledi. Sonra yavaş yavaş ilerledi. Bir köşeye gitti. Orada, küçük bir mermer havuzun üzerine eğildi. Havuzun içinde pırıl pırıl parlıyan ve altın yaldızlı gibi görünen bir balık vardı.

Hintli, ona doğru:

— Babacığım... diye seslendi.

Balık, bu ses üzerine, havuzun dibinden kalktı, suyun yüzüne kadar geldi. Oradan başını çıkarıp «Ganjın oğlu» baktı.

Suyodana:

— Babacığım, dedi, bizim tapınağa yabancı girmiş. Şimdi içeride duru... Öldürelim mi, öldürmiyelim mi, ne ... sin?

Balık, bu sözler üzerine, birdenbire ... yun içine daldı ve hızla tâ suyun ... ne kadar gitti.

«Ganjın oğlu» o zaman doğruldu ... kendi kendine söylenerek:

— Öldürülmesini istiyor, dedi. Öl... ceğiz bu adamı!

***

Ada gittikten sonra yalnız ka... Tremal Naik, yanıbaşında bulunduğ... koca Tanrı heykelinin dizleri dibine ... müş, başını ellerinin arasına alarak ... şünmeye başlamıştı.

Kendi kendine:

— Ada bu gece gelir de beraber ... çarşak ondan sonra dünyalar bizim ... cak demektir, diyordu. Onu alır, be... o güzel ormanıma giderim. Bu Alla... belâsı yere bir daha adımımı atma... Yok eğer Ada gelmezse ben bura... tek başıma çıkarım. Ormana gidip ... damlarımı alırım ve kızı kurtarmıya ... raya yeniden gelirim. Ada bana onla... çok kuvvetli olduklarını söyledi. Fa... benim ne kadar kuvvetli olduğumu ... miyor! Hele içimde onu kurtarmak ... büyük bir amaç olunca önümde dünya... duramaz.

Tremal Naik düşüncelerinin burasın... iken tapınağın içinde derinden derine ...

Okyanuslarda İki Türk Kızı

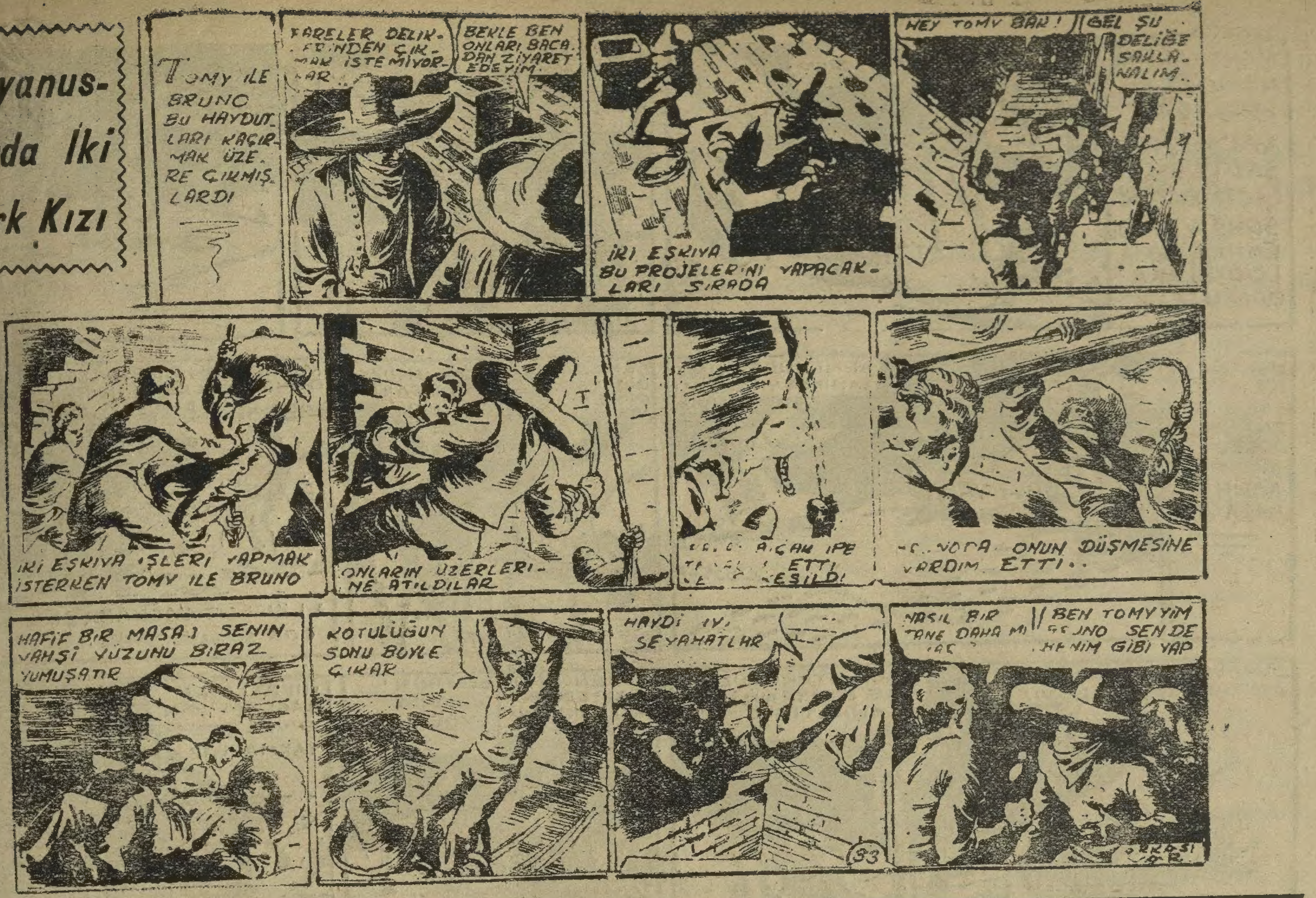

...en bir düdük sesi duyuldu.

— Bu da ne? diye kulak kabarttı.

Fakat başka bir ses duymadı.

Aradan bir zaman geçti, kulağına dışardan bir takım uğultular geldi ve kulak verince bunun, Hintlilerin birbirini çağırmak ve silâhlı kuvvetlerini toplamak için çaldıkları davul olduğunu anladı. Kendi kendine:

— Ne var acaba? dedi. Onlar bu davulu tehlike olunca çalarlar. Acaba benim burada olduğumu mu öğrendiler de dört bir yana «Hazır ol!» komutu veriyorlar? Yoksa Kammamuri'yi mi yakaladılar?

«Kara orman avcısı» kendisinin ortaya çıkmasından çok Kammamuri"nin yakalanmasından korkuyordu.

Şimdi dışardaki davul sesleri kesilmiş, bir insan uğultusu başlamıştı.

Tremal Naik yine kulak kabarttı ve kendi kendine:

— Dışarda adamlar toplanıyor, dedi. Anladım: benim burada olduğumu öğrendiler ve kaçacağım zaman beni tutmaya hazırlanıyorlar. Fakat ben onlara Tremal Naik'in kim olduğunu göstereceğim!

Kara orman Avcısı, bunları söylerken tüfeğini omuzladı, kamasını yokladı. Bu tüfek şimdiye kadar bir alay kaplan öldürmüş, bu bıçak kimbilir kaç kere yılanların kalbine girip çıkmıştı. Elbette bu adamların içinden de bir kaç kişi bu silâhların kurbanı olup yere serilecekti..

Tremal Naik, onlara güvendiğini göstermek istiyormuş gibi, tüfeği ile kamasını okşadı ve kendinden emin bir adam hali ile gülümseyerek durdu.

O gün akşama kadar öyle geçti. Tapınakta, «Kara orman Avcısı» nın bulunduğu yere kimse girmedi. Dışardan da gürültüden başka bir şey duyulmuyordu. Herhalde kimse Tremal Naik'i içeride yakalamak istemiyor, ancak kaçacağı zaman üzerine atılmaya hazırlanıyordu.

Akşam oldu, Tapınağa dışardan sızmakta olan aydınlık yavaş yavaş büsbütün kesildi ve içerisi adamakıllı karardı.

Gece bastırdıkça delikanlının yüreği hızlı hızlı çarpmıya başladı. Yalnız, içine şimdi biraz da üzüntü girmişti:

— Acaba Ada gelebilecek mi, yoksa gelemiyecek mi? diye düşünüyordu.

Bir iki saat daha geçti. Fakat gece yarısı daha olmamıştı.

Ortalıkta el ayak çekilmişti ve hiç bir yandan çıt çıkmıyordu.

Bir aralık, Tremal Naik karanlıkta kulak kabarttı: hafif bir gürültü işitmişti. İyice dinleyince, bir gece önce kendisinin, ipe tutuna tutuna indiği yandan bir hışırtı duydu. Kendi kendine::

— Biri geliyor amma, dedi, kim acaba? Herhalde Ada değildir. Çünkü daha gece yarısı olmadı.

Kara orman Avcısı, tetik bulunmak için, tüfeğini eline aldı ve bekledi.

Duyduğu hışırtı gittikçe yaklaşıyor ve daha iyi belli oluyordu.

Tremal Naik:

— Gelenin vay haline! dedi. Elimden kurtulamaz. Hemen yere sererim..

Sonra kendini daha fazla tutamadı:

—Kim o? diye seslendi.

Onun bu sorusuna hiç bir karşılık gelmedi. Yalnız, gürültü birden kesilmişti.

Biraz geçti, yeniden başladı.

O zaman Kara orman Avcısı birincisinden daha kuvvetli olarak:

— Kim o? diye haykırdı. Kimse o gelsin, Tremal Naik kendisini bekliyor...

Yine karşılık yok ve ses yine kesildi.

(Arkası var)

MANDRAK PRENSİN MÜCEVHERLERİNİ ÇALAN HIRSIZ ŞAKIYI ELE GEÇİRDİKTEN SONRA APTULLAHLA ŞIMALE DAĞLARA DOĞRU GELDİ
APTULLAH GECE LEMEMİZ İCABEDECEK
BEN UŞUYORUM.
BU GECE BURADA KAMP KURDUK YARIN ARADIĞIMIZI BULURUZ.
BAKI EFENDİM
MANDRAK İLE APTULLAH KENDİLERİNE DOĞRU KOŞAN KADINA BAKARLAR
BENİ KURTARINIZ
BEN GÖRDÜM YARDIM EDİNİZ
SAKİN OLUNUZ SİZİ KİMSE TAKİP ETMİYOR BİR ELBİSEYE DE İHTİYACINIZ VAR
MANDARKIN BİR İŞARETİ ÜZERİNE GENÇ KADIN KENDİNİ BİR ODA ELBİSESİ İÇİNDE BULDU
ELBİSESİZ DAĞLARA ÇIKILMAZ ÇOK SOĞUK VAR.
ŞÜPHESİZKİ SİZ BENİ BİR DELİ ZANNEDECEKSİNİZ
ASLA OTURUNUZ DA BİZE HİKAYENİZİ ANLATINIZ
SİZ KENDİNİZİN TAKİP EDİLDİĞİ NİZİ ZANNEDİYORSUNUZ ANLATIN
BEN BEN GÖRDÜM EVDE
HİKAYENİZE BAŞLAMADAN EVVEL ATEŞ YAKMALIYIZ
MANDARKIN BİR İŞARETİ ÜZERİNE GÜZEL BİR ATEŞ ÇIKTI
BEN DİVANEYİM EVVELÂ BU ELBSE VE ATEŞ SEVİLECEK ŞEY
HAYIR DELİ DEĞİLSİNİZ HİKAYENİZE DEVAM EDİNİZ
İSMİM LORE GATEL DİR, AMCAM HARIS İLE AMCA ZADEM BASİLE BENİ YANLIZ BIRAKTILAR
YATAĞA GİRİYORDUM EVİMİZ BÜYÜK VE SAĞLAM FAKAT BİRDEN BİRE
DIŞARDA BİR AYAK SESİ İŞİTİR GİBİ OLDUM.
MANDARK DİKKATLE DİNLİYORDU.
ARALIĞA ÇIKAR ÇIKMAZ BİRDEN BİRE KARANLIKTA KALDIM
LAMBAYI ATINCA BİRDEN BİRE KOŞMAĞA BAŞLADIM İŞTE BU SIRADA SİZE RASTLADIM
NE GÖRDÜNÜZ BU NEYDİ
BİR KURT
BİR KURT İKİ AYAĞI ÜZERİNDE Mİ YÜRÜYORDU
EVET BİR ADAM KURT KIYAFETİNE GİRMİŞTİ
BANA EMİN OLUNUZ BEN O KADAR İYİ GÖREMEDİM.
BİR HAYALDİ BU HER HALDE
BAK ŞU HAYVANA
LA BÊTE FOLLE

Ödev Ölümden önce gelir

Göz kesiminde düşman gemileri göründüğü zaman gün batmak üzere idi. Engin denizde günlerdenberi yol almakta olan küçük posta vapuru, fırtına yüzünden gecikmiş bulunuyordu. Gideceği limana o akşam üzeri varması lâzımdı. Fakat bu hesapca ancak ertesi akşam varabilecekti.

Kaptan arkadaşları ile konuşurken:

— Bu gece de yol alacağız, dedi.

Onun bu sözüne ötekiler şaştılar. Çünkü bu denizlere düşman mayın döktüğü için, kıyılara yakın yerlere geldikleri zaman, geceleri durmak, yalnız gündüzleri ilerlemek âdet olmuştu.

Kaptan, arkadaşlarının düşündüklerini anlamıştı:

— Ne yapalım, dedi. Çok geç kaldık. Gece ilerlemezsek büsbütün geç kalacağız. Halbuki gece de, durmayıp yol alacak olursak, gecikmemizi hiç olmazsa yarıya indirmiş oluruz.

İkinci kaptan:

— Fakat, dedi, gece yol almakla kendimizi büyük bir tehlikeye atmış olacağız.

Kaptan, böyle bir söz karşısında kalacağını bekliyormuş gibi, hemen cevap verdi:

— Harp içindeyiz, arkadaşlar! Böyle bir zamanda insanın dört bir yanını tehlike sarmıştır. Tehlikelere aldıracak olursak hiç bir iş yapmamak lâzım. Fakat bizim ödevimiz kendi canımızı düşünmeden, vatanı kurtaracak yoldan ayrılmamak ve bu yolda hiç bir tehlikeden yılmamaktır. Bizim canımız tehlikede olmuş, ne çıkar! Elverir ki yurdumuz tehlikeden uzak kalsın.

Kaptanın bu sözü, arkadaşlarına yeni bir canlılık verdi ve hepsi işlerinin başına gittiler.

Bir saat kadar gittiler. Kaptan, gecenin karanlığına gözlerini dikmiş, sanki yolu gözleri ile yarmak istiyormuş gibi bakıyordu. Evet, çok geç kalmışlardı ve gidecekleri yere bir an önce varmak istiyordu. Çünkü, gemide, bir iki yolcudan ve posta paketlerinden başka külliyetli miktarda da cephane vardı. Bu cephanenin acele yetiştirilmesi lâzımdı ve bunun için hemen bu gemiye yüklenmişti.

Bir saat kadar gittiler. Kaptan memnundu. Yaptığı hesaba göre, ertesi gün öğleye doğru limana gireceklerdi. Geceyi yolda beklemekle geçirmediğine iyi etmişti.

⁂

Sabaha karşı idi. Müthiş bir gürültü ve geminin havaya uçuyormuş gibi yerinden fırlayarak sarsılması ile yerlerinden sıçrayan gemiciler, mayine çarptıklarını anlamışlardı.

Bir anda geminin her yanında koşuşmalar ve bağırışmalar duyuldu. Kaptan hemen kontrolü eline almış ve emirler vermeye başlamıştı.

Teknenin nereden delindiği öğrenildi. Açılan delik büyüktü ve buradan içeri büyük bir hızla su doluyordu. Burasını ellerinden geldiği kadar kapattılar. Fakat geminin su almasının önüne geçilemedi.

Yavaş yavaş dolan sular gemiyi gittikçe sulara gömüyordu. Tekne, çok geçmeden batacaktı.

Kaptan:

— Filikalara! emrini verdi ve gemiciler, telâşa kapılmadan, filikalara doldular. Bir filika kaptanla, gemiden son çıkacaklara ayrılmıştı. Kaptan, gemicilerden birine: Cephaneleri kavğa doldurun! dedi. Hepsini koyun. Yer kalmazsa biz yüze yüze gideriz. Kıyıya pek uzak değiliz!

Kapanın emri hemen yerine getirildi:

— Cephaneler filkaya konuldu, kaptanım sizi bekliyoruz!

Kapatn;

— Beni hiç beklemeyin, dedi. Ben ödevimi sonuna kadar yapmadan ayrılamam. Siz cephaneleri alın ve sür'atle kıyıya götürmeye bakın.

Bunları söyledikten sonra hemen telsizcinin kamarasına koştu. Ödevini bilen telsizci, boyuna limana telgraf çekiyor ve yardım istiyordu. Fakat hâlâ bir cevap alamamıştı ve cevap alamadıkça da telsizi bırakmak istemiyordu.

Bu sırada, dışardan bir gürültü işidildi ve kaptan hemen koşup baktı:

Bir düşman gemisi yaklaşmış ve vapura yanaşmak üzere manevra yapıyordu.

Kaptan kendi kendine:

—Bizi esir almak istiyorlar! dedi ve hemen belindeki tabancasına sarıldı: ölmeden önce bir düşman daha eksiltevim!

Fakat, onun ilk kurşunu üzerine, gemiye giren düşman askerlerinden on, on beşi üzerine atladılar ve içlerinden bir tanesi vurulup düşerken ötekiler kaptanı yakaladılar, elinden tabancasını almak istediler.

Kaptan bileklerine sarılan pençeler arasında çırpınıyor, fakat tabancasını bir türlü vermiyordu:

— Bir askerin, silâhı en büyk şerefi! Onu elinden alamıyacağınızı bilmiyor musunuz? diyerek bir kere daha ateş etti.

Buna karşı ötekiler de ateş açtılar ve kaptan vurularak yere serildi. Düşman askerleri ondan sonra telsizcinin odasına koştular.

Telsizci asker, içeri girenlerin farkında olmadan, boyuna telgraf çekmesine devam ediyordu.

Düşman askerlerinden iki subay, telsiz odasının kapısını açıp onu makine başında görünce durakladılar. Bir tanesi ilerlemek istedi, fakat ötekisi onu tuttu:

— Dur! dedi. Ölmeden önce ödevini yerine getiren bu adama saygı gösterelim.

Öteki atıldı:

— Fakat gemi su alıyor, sonra çıkamıyacağız, biz de boğulacağız.

İkinci subay:

— Zarar yok, dedi. Bizim de bu gemidekileri esir almamız ödevimizdir. Bu yolda ölüresk ne çıkar! Ödev ölümden önce gelir!

Telsizci asker nihayet gülümsiyerek döndü ve:

— Yardıma geliyorlar! diye havkırdı.

Fakat karşısında kaptanı göreceğim sanırken düşman subaylarile karşılaşınca şaşırdı. Silâhsız bulunuyordu. Onların kendisini esir alacaklarını görünce:

— Ödevimi yaptım, dedi. Artık beni öldürseniz de gam yemem.

Biraz sonra, deniz uçaklarının gürültüsü duyuldu: Limandan, batmakta olan gemiyi kurtarmak üzere bir filo gelmişti.

Düşman subayları hemen vapurdan çıkıp kendi gemilerine geçtiler ve son hızla uzaklaştılar.

Batmak üzere olan gemiden yaralı kaptanı kucağına alarak, uçaklardan birine atlıyan telsizci ilk söz olarak:

— Cephaneleri kurtarsaydık! dedi.

Kendine gelmiş olan yaralı kaptan cevap verdi:

— Merak etme cephaneler kurtuldu!

ÇINLI MOTUNG BAY LETONDUN YENİ İCAT BİR UÇAK MOTORUNU ÇALIYOR DİYANA HAYDUTLARIN PEŞİNDE İKEN ARKADAŞLARİLE BİRLİKTE YAKALANIYORLAR
SANDIKLARDAKİ 24 KUTUNUN 23 ÜNÜ BİR YERDEN, BİRİNİ BAŞKA YERDEN ALIYORLAR.
BU KUTULARDA NE VAR ACABA?
ÜSTÜNDE BİR ŞEY YAZMIYOR. SANA NE İŞ VERDİLER?
KONSERVE KUTULARINI ARABAYA YÜKLEYECEĞİM. HAYO DA AHÇILIK EDECEK.
ÖYLE İSE SEN BU KUTULARDAN BİRİNİ AÇ OLMAZ MI?
KUTULARDAKİ ŞEYİ MUHAKKAK ÖĞRENİN.
A! MOTUNGLA KADIN DOKTOR KAVGA EDİYORLAR.
MOTUNGUN ODASI ÖNÜNDEN GEÇERKEN..
BU HUYUNDAN VAZGEÇ MOTUNG. SONRA MUVAFFAK OLAMIYACAĞIZ.
ÇEKİL YANIMDAN! İŞİ BANA BIRAK.
DİYANA ODANIN ÖNÜNDE KONUŞTUKLARINI DİNLİYOR.
MOTUNGUN HUYU NEYMİŞ ACABA? ŞUNU BİR ÖĞRENSEK!
HAH! BRUS GELİYOR ELİNDE BİR SANDIK KONSERVE KUTUSU VAR
EYVAH ARABA DEVRİLDİ, KUTULAR DÖKÜLDÜ
DUR SANA YARDIM EDEYİM!
OYUNU İYİ OYNADIN BRUS! KUTULARI TOPLARKEN BİR TANESİNİ ALDIM.
HAYOYU GÖRDÜM. BANA KUTUYU AÇMAK İÇİN ŞUNU VERDİ
AÇALIM BAKALIM İÇİNDE NE VAR!
A! İÇİNDE AFYON VARMIŞ.
ANLAŞILDI! DEMEK BUNLAR AFYON KAÇAKÇILARI
BRUS, NE YAPACAĞIMIZI BURADA KARARLAŞTIRALIM.
NE YAPACAĞIMIZI BERABER KARARLAŞTIRALIM
PEKİ HAYOYADA HABER VEREYİM YEMEKTEN SONRA BÜYÜK MAĞARADA BULUŞALIM
BUNLARIN GİZLİ BİR İŞ ÇEVİRDİKLERİNİ EVELDEN ANLAMIŞTIM.
FAKAT NİÇİN BİZİ KANDIRMAK ARALARINA ALMAK İÇİN UĞRAŞTILAR? BUNDA BİR İŞ OLACAK!
NE KAÇAKÇILIĞI YA PARLARSA YAPSINLAR. ESİRLERİYİZ
YAPACAĞIMIZ ŞEY KAÇMAK İÇİN FIRSAT KOLLAMAK
AYNI AKŞAM MAĞARADA
FIRSATI YARATMALI! MOTUNGUN MAKİNİSTİNİ TANIYORUM. KENDİSİNE BUNLARIN KAÇAKÇI OLDUĞUNU SÖYLERSEM BİZİME OLUR.
ONUN YARDIMIYLA MOTUNGUN UÇAKLARINDAN BİRİNİ ELE GEÇİRİRSEK İŞ KOLAYLAŞIR
İNSANLIĞA YARDIM İÇİN GİRİŞTİĞİMİZ İŞTE SANA DA BİR ÖDEV VERECEĞİZ.
?
BRUS DE SENİNLE GELECEK. MESELE AVRUPADA BİR MERKEZ KURMAK BU İŞİ SİZE VERİYORUZ ÇÜNKÜ SİZ BEYAZSINIZ.
BİRAZ SONRA DİYANA KENDİ KENDİNE
NİYETLERİNİ ŞİMDİ ANLADIM: DEMEK BİZİ ELLERİNDE OYUNCAK OLARAK KULLANACAKLAR.
ARKASI VAR.

Dalaylamanın Sarayında

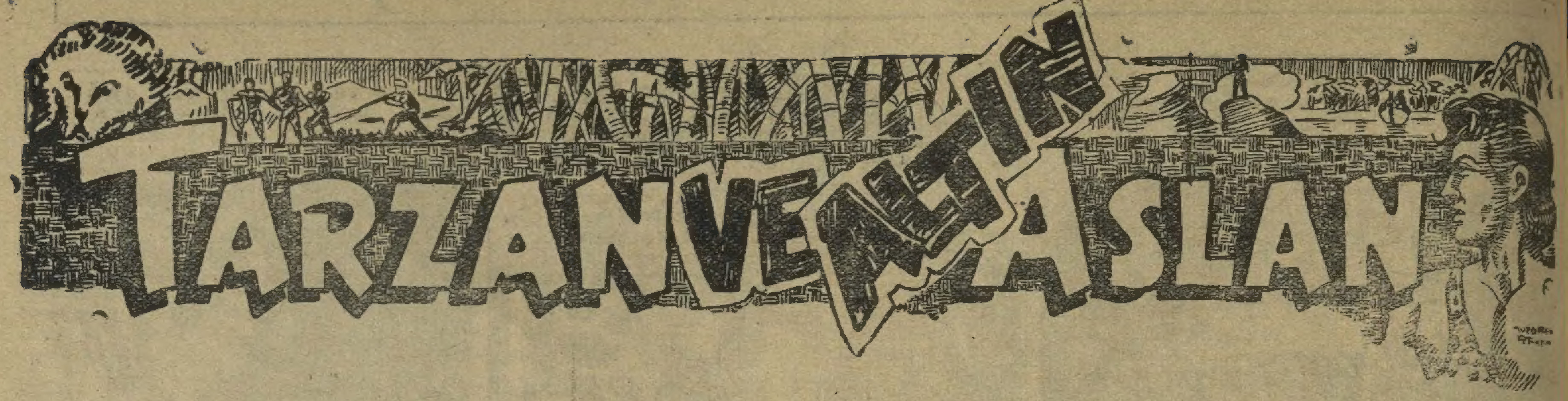

— 33 —

(Geçen sayıdan devam)

Bir akşam o yamyam köyünün yakınında mola verdi. Bunu haber alan Obebe, Ovaza'yı çağırdı ve kendi masasında ona içki ve yiyecek ikram etti.

Öte yandan, yamyamlar da öteki vahşilerin yanına gitmişler ve konuşmıya başlamışlardı. Bu konuşma sırasında onların yanında çok miktarda altın bulunduğunu ve bunları batıya doğru götürdüklerini öğrendiler. Hemen reislerine söylediler.

Obebe bunu haber alınca Ovaza'ya:

— Bu kadar altını nasıl taşıyacaksınız? dedi. Adamlarınız yorulacak, canları çıkacak, yazık değil mi?

Ovaza:

— Ne yapalım, dedi. Ben de onlara altınları sattıktan sonra mükâfatlarını vereceğim.

— Peki amma, oraya kadar götürmek sana çok pahalıya mal olacak. Masrafı çıkarınca sana bir şey kalmaz.

Ovaza yine boynunu büktü:

— Ne yapalım, dedi. Buralarda altını kime satabilirim ki! Elbette tâ deniz kıyısına kadar götürmek ve oradaki büyük şehirlerden birinde satmak zorundayım...

Obebe onun sözünü kesti:

— Benim tanıdığım bir Avrupalı var, dedi. O senden bu altınları alır.

Ovaza şaşırmıştı:

— Kim bu adam? diye sordu.

Obebe:

— Yarın gel, seni götürüp kendisile görüştüreyim, dedi. O benim dostumdur. Senden altınları pahalı bir fiatla alır.

Ovaza:

— Pekâlâ, dedi ve gitti yattı.

Ertesi sabah hep beraber yola çıktılar. Ovaza'nın adamları bir kol olmuş, Obebenin bir yamyam sürüsü de bir kol olmuştu. Böylece bir iki saat gittiler. Nihayet karşıdan bir takım savaşçılar göründü. Ortalarında da bir beyaz adam göze çarpıyordu.

Ovaza'nın içine bir korku düşmüştü:

— Kim bunlar? diye Obebe'ye sordu. Savaşçılara benziyorlar, hiç de tüccara benzemiyorlar.

Obebe güldü:

— Kim dedi sana tüccarlarla konuşacağız diye? Sen hele gel benimle beraber.

Ovaza büsbütün meraklandı ve haykırmaya başladı.

— Sen beni tuzağa düşürdün! Altınlarımı çalmak istiyorsun! Ben sana gösteririm!

Yamyamların reisi onu sakinleştirmeye çalışarak:

— Korkma, dedi. Senin bir şeyini alacak değiliz.

Ovaza bu sözlerden: «altınlar senin değil ki» mânasını çıkardı. Bu sırada yanlarına yaklaşmış olan Tarzanı göstererek:

— Altınlar bunun da değil, dedi. O da başka birinden çalmıştı.

Tarzan Obebe'ye doğru ilerledi ve:

— Gönderdiğin haberi aldım, dedi. Görüyorsun ki ben karşındayım. Yani yakaladığın ve köyünde esir bulundurduğun adam ben değilim, beni taklid eden yalancı Tarzan'dr. Beni unutmadığına memnun oldum. Söyle bakalım, eski ahbap, şimdi benden ne istiyorsun!

Obebe, Ovazayı göstererek:

— Bu adamda satılık altın varmış, dedi. Onları alır mısın?

Tarzan gülümseyerek:

— Hizmetine teşekkür ederim, dostum, dedi. Malımın nihayet elime geçeceğini biliyordum zaten.

O zaman Ovaza haykırdı:

— Bu altınlar senin malın değil! dedi. Sen onları başkasından çaldın da benimle beraber toprağa gömmemiş mi idin?

Tarzan yine gülümsedi. Sonra yüzüne ciddî bir hal vererek:

— Yanılıyorsun, arkadaş, dedi. o hırsızlığı yapan ve seninle suç ortaklığı eden ben değildim, yalancı Tarzandı. Şimdi karşında asıl Tarzanın bulunduğunu bil ve ona göre konuş!

Ovaza şaşırıp kalmıştı. Obebe ona döndü:

— İnanmazsan benimle beraber köye gelirsin. Tarzan'ın taklidini sana gösteririm, dedi.

Tarzan, Ovaza'nın bu haline acımıştı:

— Altınlarımı elime kadar getirmiş olmanızı unutamam, dedi. Bu iyiliğinize karşılık olmak üzere size faydalı olmak isterim. Sen benimle beraber burada kalır mısın? Altınları taşımaya alıştığınız için deniz kıyısına kadar yine siz götürünüz. Ben de, altınları sattıktan sonra senin ve adamlarının emeğinin karşılığını veririm.

Ovaza, bu güzel teklife:

— Olur, cevabını verdi.

Tarzan ondan sonra Obebe'ye döndü:

— Senin iyiliğine karşılık da, dedi, yalancı Tarzan'ı veriyorum. Al senin olsun ve güle güle kullan!

Yamyamların reisi her şeyden fazla buna memnun olmuştu. Eline geçirdiği günden beri bir türlü Tarzan mı, yoksa Irmak perisi mi olduğunu kestiremediği avının yalancı Tarzan olduğunu artık anlamıştı. Şimdi gidip onu bir güzel kızartarak yiyeceğini düşünüyor ve ağzının suları akıyordu.

SON

Afacan Bilmece Koponu : 33

Ateşler Arasında

Kocası askere giden Bayan Ayşe Sağkal, üç yaşındakı kızı Eldebir'le beraber, küçük tahta bir evin bir katında kira ile oturuyor ve dikimevinden aldığı asker çamaşırlarını dikerek geçiniyordu. Fakat bunun için gece gündüz çalışması lâzımdı. Çünkü hayat gittikçe pahalılaşıyor, geçinmek günden güne zorlaşıyordu.

Çalışkan ve azimli bir genç kadın olan Bayan Ayşe, sabahları kızı uyanmadan evvel kalkar dikişe oturur, Eldebir uyandığı zaman dikişi bir an için bırakır, onun yemeğini yedirir, sonra yine işine koyulurdu. Yemek vakitlerinden başka sabahtan akşama kadar, Eldebir odanın bir kenarında oynarken o, başını önünden kaldırmazdı. Gece olup küçük kız uykuya daldığı zaman annesi daha saatlerce dikiş dikmek üzere sandalyesinde otururdu.

Bir gece Eldebir'in annesi yine kızı yattıktan ve tatlı bir uykuya daldıktan sonra, oturmuş, harıl! harıl! dikiş dikiyordu. Çünkü, ertesi güne kadar yetiştirilmesi lâzım gelen epey iş vardı. Bayan Ayşe bunları bitirebilmek için sabaha kadar uyumamaya karar vermişti.

Bu sırada, birdenbire elektrik söndü. Eldebir'in annesi yerinden kalktı ve karanlıkta yolunu arayarak el yordamı ile, pencerenin önüne kadar gitti ve dışarı baktı; bütün öteki evlerde ışıklar da sönmüştü. Elektrik hattında bir bozukluk olduğu anlaşılıyordu.

Elektrik uzun bir müddet yanmıyacak olursa, Bayan Ayşenin işi duracaktı. Halbuki, onun işinin beklemiye tahammülü yoktu.

Eldebir'in annesi, bu gibi hallerde ihtiyat olarak bulundurduğu mumlardan birini dolaptan çıkardı ve yine el yordamı ile kibriti buldu, yaktı. Mum, mukavva kutunun üzerine yapıştırdı ve onun hafif ışığı altında çalışmasına tekrar koyuldu.

Saatler geçti, mum erimiş, dibine yaklaşmıştı. Genç kadının gözleri uyku ile kapanmıya başlamıştı, başı ikide bir önüne düşüyordu. Fakat o, gözlerini zorla açıyor ve işine devam ediyordu.

Lâkin, bir an geldi ki, kadının gözleri uykunun ağırlığı altında kapandı ve uyumaya başladı.

Mum yana yana sonuna kadar gelmiş ve alev mukavva kutuyu tutuşturmuştu. Kutudan sonra alev masanın örtüsünü yaktı ve sonra ateş birdenbire odadaki bütün eşyayı sardı.

Oda yanıyordu. Kadıncağız ve zavallı kızı, etraflarını saran felâketten habersiz, rahat rahat uyuyorlardı.

Bayan Ayşe, korkulu bir rüya görerek, kan ter içinde gözlerini açtığı zaman, kendisini alevler içinde buldu. Aklına ilk gelen şey, Eldebir oldu. Hemen küçüğün yatağına atılarak onu yakaladığı gibi kendisini odadan dışarı attı ve bağırmaya başladı.

Fakat alevler, odanın dışarısını da sarmış, merdiven ağzını tamamile kapamıştı. Kadıncağız, avaz avaza bağıran çocuğu kucağında, imdat çağırmaya başladı.

Mahallede uyananlar evin etrafına koşmuşlar ve içerde kaldıkları anlaşılan ana ile kızını kurtarmak için çırpınmıya başlamışlardı. Fakat ellerinden birşey gelmiyordu. Evi baştan başa alevler sarmış, bütün bina bir ateş haline gelmişti.

İçerde, ölümle pençeleşerek çırpınan kadınla çocuğu kurtarmak ancak itfaiyenin gelmesine bağlı idi.

İtfaiye gelmekte gecikmedi ve kimsenin henüz beklemediği bir anda, otomobiller, insana aynı zamanda korku ve emniyet veren çanlarını çalarak sokaktan içeri girdi.

İtfaiyeciler bir taraftan hortumlarile kalın sütunlar halinde su sıkarken bir taraftan da merdivenleri kurmuşlar, içerdekileri kurtarmıya çalışıyorlardı.

Fakat, alevler pencerelerin önünü tamamile kaplamıştı. Kendilerini kurtarmak için kurulan merdivene kadar gelebilmek için, anne ile kızın, kendilerini alevlerin arasına atmaları lâzım gelecekti.

Merdivenin ucuna kadar çıkan itfaiyeci, içerde çırpınan ve bağrışan kadınla kızcağızı görüyor ve onların, ateşe yaklaşamadıklarını anlıyordu. Bu vaziyette yapılacak yalnız bir şey vardı: itfaiyeci onları kurtarmak için kendisi alevlerin arasına atılacaktı. Bu ise, her halde, bir kadınla üç yaşındaki çocuğun alevler arasına girmesini beklemekten daha fazla erkekliğe yakışan bir hareketti.

Cesur itfaiyeci, bir dakika tereddüt etmeden, alevlerin arasına girdi ve ejderha gibi üzerine saldıran alevlere, başının üzerine yıkılmak, ayağının altından çökmek tehlikesini gösteren yanık tahtalara aldırmıyarak, içeri atıldı.

Eldebir, kendilerini kurtarmağa gelen adamı görünce sevinçten ağlamaya başladı ve anasının boynuna daha sıkı sıkıya sarıldı. Bitkin bir hale gelmiş olan Bayan Ayşe, son bir gayret göstererek, pencerenin önüne kadar ilerledi ve içeri giren itfaiyecinin kollarına kendisini bıraktı.

Tehlikeden yılmayan itfaiyeci kadına:

— Siz bana sıkı sıkı tutunun ve çocuk da size sarılsın, dedi. Korkmayın, haydi...

Alevlerin arasında kaybolan üç vücudün, merdivenin başına geldiğini görenler, sevinçten haykırıştılar ve biraz sonra, itfaiye merdiveninden aşağı inen bu üç felâket kurtulmuşunu ayrı ayrı kucakladılar.

Bayan Ayşe Sağkal, yavrusunu kolları arasında sıkı sıkı tutup bağrına bastırarak kendinden geçti. Onları kaldırıp yangından uzak bir eve götüren komşular orada anne ile kızını tedavi ederlerken, alevler arasında muhtelif yerlerinden yaralanmış olan itfaiyeciyi hastahaneye kaldırıyorlardı.

Bir kadınla çocuğunu kurtarmak, yani insanlık ve meslek vazifesini yapmak için hayatını tehlikeye koymaktan çekinmiyen bu cesur itfaiyeci onları mümkün olduğu kadar alevlerden korumak maksadile, kendisini alevlere daha yakın tutmuş ve bunun neticesi olarak elleri ve yüzü yanmıştı.

Eldebir'le annesi, ertesi gün; dinlenip kendilerine geldikten ve kuvvetleirni topladıktan sonra ilk iş olarak, hastahanedeki yaralı itfaiyeciyi ziyarete koştular.

Başı, yüzü sargılar içinde olan cesur itfaiyeci, onları canlı ve kuvvetli bir halde görünce, soluk göz ve dudaklarında büyük bir neş'e ile gülümsedi ve onların:

— Nasılsınız? Diye hatır sormalarına cevap vererek:

— Teşekkür ederim, iyiyim, dedi. Siz nasılsınız?

Bayan Sağkal:

— Hayatımızı size borçluyuz, dedi. Çok teşekkür ederim.

Kahraman delikanlı:

— Estağfurullah, dedi. Ben vazifemi yaptım ve bu anda, sizi sağ görmek benim için en büyük saadettir. Ölsem de gam yemem.

İtfaiyecinin yaraları kısa bir zamanda iyi oldu ve hastahaneden ilk çıktığı gün ailesi ile beraber Eldebir'le annesini görmeye gitti.

O gün Eldebir'in babası da askerden izinli olarak gelmişti. İtfaiyeciyi o da büyük bir şükranla karşıladı. Ondan sonra her iki aile çok samimî ahbap oldular.

Bu Harbin Hikâyeleri

Gemisini Kurtaran Kaptan

Engin denizde büyük bir düşman filosunun kovalamasına uğrayan harp gemisi, tek başına onlarla çarpışmak zorunda kalmıştı. Bununla beraber, ne de olsa kendisini kurtaramıyacağını biliyor, bunun için, gözden kaybolmak ve bir yere saklanmak istiyordu.

Afrika kıyılarından oldukça açıkta bulunuyorlardı. Fakat, yollu bir gemi olduğu için, düşman filosunu arkada bırakıp uzaklaşabilirdi.

Kaptan, bu plânı kurduktan sonra hemen düşündüklerini yerine getirmiye koyuldu.

İlkönce, geminin bütün arka ve yan topları, düşman filosuna çevrilerek sıkı bir ateşe başladı. Filo, gemiyi dört bir yandan çevirmiye çalışıyor, fakat onun hızlı gidişi ve her yandan ateş açışı karşısında bunu beceremiyordu.

Harp gemisi, attığı toplarla, düşmanına iyi darbeler de indirmişti. Yaralanan iki torpito ilerliyemez oldu.

Biraz daha uzaklaştıktan sonra, kalın bir duman koyuveren gemi, bu kara bulutların arkasında gözden kayboldu. Şimdi, onu gözden kaçırmış olan düşman filosu, eskiden bulunduğu yere doğru, körlemesine mermiler savurup duruyordu. Fakat gemi, bunu hesapladığı için, eskiden gittiği yolu değiştirmiş, sağa dümen kırmıştı. Kıyıya doğru gidiyor, bir yandan da yine kara duman salıveriyordu.

Çok geçmeden, düşman gemileri ge-

KAZANANLAR

29 uncu sayı Bilmecenin çözülüşü «Kızılay» idi.

«Kazananlar»

1— Adnan Özkaya, Gazi İlk okulu sınıf 5; 2— Yüksel Ülkü, Karabük ilk okulu sınıf 4 No. 102 Yenişehir - Ankara; 3— Leylâ Ongan, P. T. T. Hük memurlarından Yusuf elile Adana; 4— Saniye Artan, Misakı Millî ilkokulu sınıf 4 No. 16 Tarsus.

«Birer küçük hediye kazananlar»

5— Mithat, Gazi Paşa ilkokulu S. 4 A. No. 267 Antakya Hatay; 6— Fazıl, Atıfbey mahallesi No. 831 Ankara: 7— Münir, Ortaokul S. I. C. No. 24 Tarsus; 8— Fuad, Melik Ahmet Behrampaşa mahallesi çıkmaz sokak No. 2 Diyarbakır; 9— Vural, ilkokul sınıf A. 3 No. 280 Yalova; 10— Kâmile, Vali Kâzımpaşa okulu S. C. 4 No. 551 İzmir; 11— Turan, Merkez okulu sınıf 4. No. 146 Bafra; 12— Salâhaddin, Bedestanda kasap Niyazi oğlu, Bafra; 13— Hasan, ortaokul sınıf D. 2 No. 254 Aydın; 14— Necati, 4 üncü ortaokul, S. I. B. şubesinden No. 257, Ankara; 15— Suha, İsmetpaşa mahallesi Uzunyol No. 120 Ankara; 16— Salih, Ön Cebeci Misafir sokak No. A/14 Ankara; 17— Hamit, Kumkapı Nişancası Mollataşı caddesi No. 84 İstanbul; 18— Orhan, Maçka, Muradiye Şair Nâzım sokak No. 44; Beşiktaş, Şehir; 19— Cevat, Küçük Mustapaşa Karasarıklı sokak No. 9 İstanbul; 20— Beyazıt Soğanağa sokağı No. 2 İstanbul; 21— İlhan Ortaköy Galatasaray lisesi No. 612 İstanbul; 22— Hamdi, Ulu Gazi ilkokuu S. 4 No. 678 İzmit;

(Devamı var)

Bilmece

Sağdan sola ve yukardan aşağıya:

1— Kuşların evi;

2— Yakın olmıyan;

3— Vilâyette bulunur;

4— Bir erkek ismi.

Doğru çözenlere küçük hediyeler verilecektir.

DİKKAT:

1— Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2— Zarfı yapıştırmayınız.

3— Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4— Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 33 üncü Bilmece İşyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

rilerde kaldı ve harp gemisi, kıyıya yaklaştı.

Burası, ağaçlıklı, suları durgun, küçük bir koydu. Orada bir müddet kaldıktan sonra çekilip gidecekti.

* * *

Geceyi orada geçirdiler. Ertesi sabah erkenden yola çıkacaklardı.

Fakat, daha tanyeri ağarmıya başlarken kaptan, kendisine haber getiren gemiciden, canını sıkan bir şey öğrendi:

— Sular çekiliyor, kaptanım! Biraz daha kalacak olursak, gemi kumlara oturacak!

Sahiden, bu, gemi için büyük bir tehlike idi. Girdikleri koy, suları pek derin olmıyan bir yerdi. Sonra biraz daha çekildi mi, koca tekne kumlara saplanıp oturacak, bir daha da yüzdürmek elden gelmiyecekti.

Kaptan, bunu düşünerek hemen şu komutu verdi:

— Bir filikaya binin! Dört bir yana doğru açılın. Suların en derin yerini bulun. Oraya doğru gemiyi ilerletelim.

Bir an içinde, sekiz, on asker bir filikaya binerek, denize indiler ve bir iskandille suların derinliğini ölçmiye başladılar. Buldukları derinliği bağırarak kaptana haber veriyorlardı:

— Yedi metre

— Sekiz metre!

— Beş metre!

— Dört buçuk metre!

Şaşılacak şey! İlerledikçe suların derinleşecek yerde sığlaştığı görülüyordu. Kaptan:

— Sağa gidin! diye seslendi.

Sağa gittiler ve yine suları iskandil etmiye başladılar. Orada da, gittikçe deniz sığlaşıyordu. En sonunda beş metre bulmuşlardı. Halbuki geminin kumlara oturmadan gidebilmesi için en aşağı sekiz metre bir derinlik isterdi.

— Sola gidin!

Sola gittiler: Yine, sekiz metreden başlıyan deniz gide gide dört buçuk metreye kadar iniyordu.

Kaptan düşünüyordu. Birdenbire aklına bir şey geldi ve:

— Daha ileri gidin! diye seslendi.

Filika ilerledi ve iskandil sarkıtıldı:

— Dört buçuk metre!

— Beş metre!

— Altı metre!

— Sekiz metre!

— On metre!

Kaptanın yüzü gülmüştü; yanındaki arkadaşlarına dönerek:

— Gördünüz mü? dedi. İyi düşünmüşüm. Suların gittikçe sığlaşmasını aklım bir türlü almıyordu. Bunda bir iş var diye düşündüm ve buldum: Burası, bir ırmak ağzı olacak. Irmağın suları denize dökülürken kumları getirmiş. Fakat hızla döküldüğü için, kumlar tam ırmağın ağzında değil de, biraz daha ileride birikmiş. Burası hem, pek sığ değil. Biraz ileride sığlık başlıyor. Çünkü kumlar oraya toplanmış. Onu geçtik mi, sular yine alçalıyor.

Arkadaşlarından biri:

— Peki ama, kaptan, dedi. Oraya kadar nasıl gideceğiz?

Kaptan:

— Ha, işte bu mesele! dedi. Fakat korkmayın, onun da çaresi var:

Gemideki bütün ağır şeyleri: Cephaneleri, tüfenkleri, hattâ mermileri flikalara doldurup denize indireceksiniz. Biz de flikalara bineceğiz. Böylece geminin yükü azalacak, su kesimi yükselecek. Şimdiki ağırlığı ile ancak sekiz metrelik bir derinlikle yüzebilen gemi, o zaman dört metre suyun üzerinde bile gidebilir.

Kaptan iyi hesap etmiş ve kurtuluş yolunu bulmuştu.

Hemen işe giriştiler ve sular daha çok çekilip gemi kumlara oturmadan onu kurtardılar.

Gemi açıklara doğru yol alırken arkadaşları onun elini sıkıyorlar ve:

— Gemisini kurtaran kaptandır! diyorlardı.

Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA
Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara Caddesi: No. 72

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü:
Ömer Lûtfi TARHAN

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
GENÇLİK SUYU HAZIRLANDI. İÇ BAKALIM. EY FAUST!
ACIMI ACABA
KORKMA İLK ÖNCE ACI GELİR AMA SONRA GENÇLİĞİN NE TATLI ŞEY OLDUĞUNU ANLARSIN. SON DAMLASINA KADAR İÇ!
BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ VAKTİYLE BİR İHTİYAR VARMIŞ BİR YUDUMDA GENÇ OLMUŞ
AL BAKALIM PARANI! SENİ ŞENLİK GECESİ GÖRÜRÜM
EKSİK OLMA USTA.
DOKTOR FAUST EVDE YOK.
FAUST BENİM VAGNER SESİMİ TANIMADINMI
O GECE VAGNER DOKTOR FAUSTU BEKLEMİŞ, FAKAT ARKADAŞININ GELMEDİĞİNİ GÖREREK MERAKA DÜŞMÜŞTÜ. ERTESİ SABAH FAUST GENÇ BİR DELİKANLI OLARAK GELDİ.
SEN MİSİN BU? NASIL OLDU? BU HERHALDE ŞEYTANIN İŞİ OLACAK.
EVET, VAGNER; BENİ BU HALE ŞEYTAN GETİRDİ ŞİMDİ KENDİMİ ÖYLE DİNÇ VE GÜÇLÜ BULUYORUM Kİ! ŞİMDİ DAHA ÇOK VE DAHA İYİ ÇALIŞACAĞIM. ÇÜNKÜ ARTIK ÖLÜMÜM YAKLAŞIYOR DİYE KORKMAYACAĞIM.
(7)
ARKASI VAR